

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt
Fél évre	2 »
Negyed évre	1 »

Felelős szerkesztő:

Felér János.

Kiadóhivatal: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.

Hirdetések legutányosabban, árszabály szerint.

Lapunk számára hirdetések — eredeti árakban — minden bel- és külföldi hirdetési iroda fogad el.

Pünkösdi elmélkedés.

Már a zsidók is megölték az ötvenedik napot husvét után és azt avatási zsengek napjának nevezték. Együttal e nap a zsidóknál a Sinai hegyen kihirdetett törvények emlékének vala szentelve.

De sokkal magaszosabb és inkább szellemi az az esemény, mely a keresztények pünkösdjére szolgáltató alkalmat. Amott a földnek első termékei mutatattak be az Istennek; itt pedig azoknak szívei, kik a Szentlélek adományában először részesültek. Amott a zsidó nép számára adott törvények emlékeztétét ülték; itt pedig a keresztény egyház alapításának az egész emberiségre kiható emlékét.

A pünkösdi oly évszakba esik, a midőn a természet is összhangban áll e napnak megünneplésével. Miként pünkösdkor a napnak jótékony befolyása alatt fejlődnek ki gyors növekedéssel a csirák és bimbók, a melyek a nyári és őszi gyümölcsöket rejtegetik magukban; épen úgy fejlődtek s indultak érésnek pünkösdi első napján az apostolokban is a keresztény érzelmek bimbói s a Szentlélek gyümölcsei. Miként ilyenkor a fák teljesen belombosodnak, a mezőket sűrűn lepik a virágok, az ég derültebben mosolyog, tisztábban lengede a szellő és az egész természet teljes pompájában díszik: épen úgy betelözte Jézus Krisztus művét, megváltó művét, a mely pünkösdkor teljes nagyszerűségben lüktet fel, a midőn Krisztus ígéretéhez képest menyhementele után tizedik napon elküldte követőinek a Szentleket, a mely tüzes nyelvek alakjában szállott le rájuk, hogy tanítójuk, vigasztalójuk, tanácsadójuk és vezetőjük legyen és hogy a megváltás gyümölcseiben részesítse őket.

S vajjon mik ezek a gyümölcsök? Nem egybek, mint szeretet, öröm, békeesség, türelem, kegyelmosság, jószág, szelidség, hit, szerénység, mértékletesség, bölcsesség és értelem, tudomány és ájtatosság. S a hol ezek a gyümölcsök érésnek indultak; minden népnél, a hol a Jézus tanítása utat tört magának;

emberiség, magasabb erkölcsi műveltség kezdett terjedni, az evangéliumi mustármag terebélyes fává növekedett, mely idők multával millió nemes gyümölcstől termelt.

Hasonlóan mutatkozik most is a Szentlélek mindenható ereje, midőn az egyes, jámbor keresztény kebelében termékeny talajra talál. Megvilágítja annak értelmét, fölhevíti keblét, jó tettekre indítja akarát és elkelt oly kedves erényekkel telt termékeny kertté változtatja, melyekben Isten gyönyörködik.

Ennélfogva az egyház, e magasztos ünnepen nem csupán ama csodálatos esemény emlékét ünnepli, melynek tanúi voltak az apostolok, hanem azt óhajlja, hogy a Szentlélek által minden egyes tagjának megszentelése eszközöltesse, hogy teljék meg a Szentlélek gyümölcseivel.

Vajha a mi keblünkbe is nyílt utat találának ama gyümölcsök! Vajha megvilágosítanak értelmünket, felhevítenek keblünket és jó tettekre indítanak akarunkat! Mert szükségünk van a szeretetre, melyet közülünk a hidegség, az elzárkozás, az irigység száműzött. Szükségünk van a hitre, mely a mai korban bensőség tekintetében fokról-fokra lazulni kezd. Szükségünk van a szellemi javakra, a melyek felett az anyagiasság az egész emberiség nagy kárára már is diadalmaskodni kezd. Szükségünk van a kötelességeretetre, a mely mindenütt, a családban épen úgy, mint társadalomban oly laza!

Sokan vannak az apostolok, kik szent lelkesedéssel hirdetik meggyőződésüket, elveiket, a melyekkel a társadalmat boldogítani törekusznak. Szépek ez elvek, de legtöbb esetben nem szépek azok az utak s módok, melyeken céljukat elérni remélik; nem szépek legtöbb esetben az eszközök, melyekkel elveiket diadalra juttatni törekusznak. A szép, nemes, eszményi felé való törekvést elnyomja az egyéni előnyök, a hason és az anyagiasság utáni hajhászás; a közjauak, a közügyekért való lelkesedést visszaszorítja az önzés, az önérdék tülelhatalmasodása. Lehetőleg jól élni és mások bajával nem törődni, — ez a legtöbb

ember jelszava. Hogy vannak oly erkölcsi kötelességek, melyeknek teljesítése után méri a közönség becsülését és szeretetét, avval kevesen törődnek.

Vajha ezeket az apostolokat, a népek vezetőit, tanácsadóit megvilágosítanak a Szentlélek gyümölcsei. Mert csak így lesz munkálkodásunk üdvözítő, gyümölcsös az egész népre, az egész társadalomra nézve!

A magyar katonai nevelés érdekében.

Régóta hangzik már a keserű panasz, hogy a magyar ifjúság idegenkedik a hadi pályától, s hogy inkább bolyong olcsó eredmények lidércénye után, inkább tolu seregüstül olyan pályákra, hol alárendelt állásért is könyörögnie, magának és családjának később nyomoromra kell, hogysem a hadi pályát választana, mely a legegységesebben s leggyorsabban célhoz segít, a legfényesebb ma is s a legtöbb dicsőséget nyújthatja. Mig más nemzet előkelő fiatalága ott szolgat az ő hadseregében, a mi fiatalágunk a katonai pályától teljesen idegen. Mig van ma is hadsereg, hol bizonyos osztályokat kizárnak a tisztí rendfokozatból s csak nemesekkel töltik be, addig nálunk nemzetünk java az őcsaládok, a hősök ivadékaik sarjardékai, a nemzet értelmisége zömének ifjai a katonai pályától irtóznak, s a műveltebb ifjúság másképp megélni nem tudván, seregüstül tolu csekély hivatalok felé, pedig a hadi pályán ezreke menő tisztség kézen áll a pályázónak s mindenesetre biztosabb kenyeret és állást ad, mint az időnként választás alá eső állások és ad legalább is annyit a megélhetésre, mint egy iparai, vasuti, postai masodrendű szolgálat, mely felé most annyira tolu a reményteljes magyar ifjúság.

Elvitatlan tény, mert a statisztika bizonyítja, hogy a míg a hivatalnokai állásokért a magyar ifjak 53%-a pályázik, addik a katonai pályát csak minden 50-edik választja.

Ezért van azután, hogy a magyar nemzet, mely a monarchia közös és kölcsönös védelmének szerződés, a közös hadsereg fenntartásához évenként 42% veradóval járul, a hadsereg vezető elemei között csak alig 10%-kal képviselve.

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCÁJA.

Turócvármegye főispánjai s tisztviselői.

Közl: Bráz Béla

— A „Felvidéki Híradó” eredeti tárcája. —
(Folytatás.)

Az így összeírt, lustrált s felügyelkezett nemesség Tót-Prónai és Szent-Mihály környékén táborozott.

Huszár Imre főkapitány tudostotta a fejedelmet, hogy a turóc nemesség felült s várja a felsőbb parancsot az indulásra. Thökölyi seregének zöme Farkashidánál (Pozsony megye) táborozott, a kuruc utóhad pedig Likava s Árva várát ostromolta.

Huszár főkapitány újból értesíti a fejedelmet, hogy a turóc felkelő sereg a megyében maradjon-e, vagy nevezett várak ostromára menjen. Együttal kéri a fejedelmet, hogy ha lehet küldene segítő csapatokat, hogy az ostromolt várak mielőbb bevételnek.

Még mielőtt Thökölyi Huszár főkapitányak a felkelésről szóló levelét vette volna, farkashidi táborából újból sürgött a nemesi felkelés, mint ez az augusztus 5-én keltezett s az alispánhoz címzett leveléből kiténik, jóllehet a megyei nemesség már augusztus 3-án lustrálva volt. »Kghmed levelét vévén érthjük continentiálból nemes vármegyének Tábo-

runkon későn való érkezhetésének okait, kinek is egyébránt nem kell vala ennyire haladni (nem kellett volna ily sokáig késnie a német katonaságtól félelem miatt), hanem ha a nemes vármegye hozzák való devotójának készségét abban is akarta volna contestálni Táborunkra eddig compareálni kellett volna. Kghmed azért a nemes vármegyének intimallya admaturlallya comparitóját, faradozván azonban fiskusunk Szentiványi Menyhárt úr Árva s Likava örökös várainknak expugnatiójában. Értethet intencióink iránt ő kghmélül is a nemes vármegye, addig is pedig mig praesentallya táborunk magát mennyire telhetik kghmetek, várjuk az arról való conscriptiót. »Utóirat »Ha Szentiványi úr requirallya és léssen a nemes vármegye assistentijára szüksége a várak expugnatiójában in eo casu accommodallya magát a nemes vármegye az ő kghme intimitatiójához, s nem fogjuk bánni ha balad (késik) a táborunkra való jüvelete is.»

Huszár kapitány két rendbeli levelére a következőkép válaszolt a fejedelem ugyancsak Farkashidáról s augusztus 5-ről keltezte. »Két rendbeli leveleit Kghd vettük, kibikben mit írjon Likava és Árva váraink, obsidióiról elégséges képpen meghértettük, mely iránt való Kghd szives fáradsága és contestált devotiója annak idejében kegyelmenes recognoscattatik is töllunk csak mar tovább is legyen azon kid teljes tehetőségével, hogy meghirt várjinkat jutasztathassa kid kezünkhez, és ha azon alkalmatossággal az árvy

nemet Commandant és hálóra kerülhetne az kezünkhez küldet és conserválandó gyűjtogató tüzes eszközöknek magával érehténnek meg az izét és elvonné égetésének is jutalmát (máglya). Hogy pedighen ny ismét hadakat küldhessünk (a várak ostromára) módgyát nem láttyuk. Tudhatván azokat együtt magunknak is sok felé való distractiókat. Hanem minthogy nemes Liptó s Árva vármegyékét az obsidióink szükségére deputáltuk s meghadtuk, hogy kghdel egyet ércsenek, minden irányban már küvessenek el kegyelmetek minden utakat s módakat Nemes Turóc vármegye és Vice Ispány Huszár Imre uram és írja, hogy vármegye nem kssik Táborunkra jünni, meghadtuk mindazonáltal arra való Cossignatióját, mennyire telhetik praemittallya. Ha ezért látja kid hogy várak expugnatiója azzal is admaturlatallya accedálunk, arra is menjen Nemes Turóc vármegye is Liptóhoz s Arvához. De ha kid gondolja, hogy az obtdió úgy a mint eddig continúatallya in eo casu Táborunkra való jüvetilit meghkiványunk.»

Ugyanily értelemben irt Thökölyi a katonai ügyek igazgatójának Szentiványi Menyhértnek is, felhíván őt, hogy Turóccal értkezésbe lépjen, ha a turóc felkelésre szükségére leendne a várak ostromához.

Szentiványi hivatkozva a fejedelem levelére, értesíti a megyét, hogy Turócmegye segítségére igen is nagy szüksége van Likava s Árva várainak ostroma végett. »Kegyelmes Urak eő Naga de ato 5 prs. ex Castris

Valóban szomorú dolog, hogy nemzetünk, mely geniusrának megfelelő hadszervezettel, hadakozással és harci erényekkel tartotta fenn magát annyi évszázadon át, a hon védelmének kötelességét elhanyagolja akkor, mikor a vén Európának nagyhatalmai világrengető események bekövetkezetté varván, körülötte tapig fegyverben állanak.

Az általános védelmi kötelezettség behozatala óta is immár egy emberöltő telt el, újabb nemzedék nőtt a régi helyén s az intézmény a nemzet szívében gyökeret még nem verhetett; a magyar elem a hadsereg vezérletében még mindig nem foglalta el azt a teret, mely őt a véradó arányában megilleti. Pedig a mostani viszonyok között a hadi pályától való idegenkedés egyértelmű az öngyilkossággal,

Jóllehet a törvényhozás bölcsesége felismerte a helyzetet s az általános védelmi kötelezettség törvénybe iktatásával, valamint a katonai nevelő- és képzőintézetek felállításával módot nyújtott arra, hogy fegyveres erőnk szám és erő tekintetében a nagyhatalmak haderejével szemben helyét megállhassa, de fájdalom a nemzet zöme, élén a főrangúakkal, a védelem kötelességét át nem érzí s helyét egy egymással karöltve a nagy elv megvalósításához tettel, eszközzel hozzájárulának, az előbbre segítenék: nem gyámolítják, sőt mi több iránta érdeklődést sem tanusítanak.

Ha valóban az volt az ok, mivel a katonai pályától való idegenkedést eddig megemelték: hogy a magyar ifjúság azért kerül a katonai pályát mert rálepvé nemzetiségét kell feláldoznia, az 1897. évi XXIII. törvények megszüntetése ezt is, mert a honvéd nevelő- és képzőintézetek alapításával megadta a módot arra, hogy a katonai pályára készülő ifjúság magyar intézetekben sajátíthassa el a hadi tudományokat, s mint kijelentéssel önálló férfú, lépjen a hadsereg kötelékébe.

Mi tartja tehát mégis vissza az ifjúságot a katonai pályától ma, mikor a létért való küzdelem minden pályán még ma is nehéz, sőt egyre nehezebbé válik, a katonai pályán ellenben a fizetésemelés tűrhetőbb állapotot biztosít.

Immár magyar nevelőintézetek tárt kapui várják az ifjúságot, hogy jórészt ingyen neveljék az előkelő tisztjára, hol maga erejéből magára emelkedhetik s mégis évről-évre fájdalommal tapasztaljuk a megdöbbentő tény, hogy a Ludovika Akadémia növendékeinek számát betölteni nem képes.

Kétszer írt már a honvédelmi miniszter a Ludovika Akadémiára pályázatokat, két iskolában kellett volna már 50—50 ifjút felvenni az intézet kebelébe: fájdalom az eredmény a várakozást egyszer sem elégitette ki. A törvényhozás nemes szándéka tehát, hogy magyar nemzeti intézményekben nevelt tisztekkel foglaltassa el a hadsereg vezérletében ama teret, mely a nemzetet a véradó arányában megilleti: hajótörést szenvedett.

Annak oka, hogy a nemzet ifjúsága a hadi pályát még most sem keresi, nem lehet más, mint vagy kihalt a nemzet géniuszából a harci erények kultusza s a magyar, melyet annyi istenadta tulajdonság tett a hadi pályára kiválóan alkalmassá, ősi erényeiben teljesen megfoglyatkozva, a zűlés lejtőjére jutott, vagy hogy nem lévén még az ifjúság kellőképpen tájékoztatva az új honvéd nevelőintézetek s különösen a Ludovika Akadémiának a bűcsühelyi akadémiával immar azonos szervezetről, azokat nem ismeri s igy nem is keresheti.

Az elsőt tagadván, az utóbbit kell elfogadnunk.

A Budapesten alapított M. kir. honvéd Ludovika Akadémia jelen szervezetében első rangú katonai nevelő- és képzőintézet, mely keblébe évenként ötven 17—20 éves olyan ifjút fogad, ki a középiskola nyolcadik osztályát elvégezte s az intézetben a felvételi vizsgát megallotta.

A rendszeresített helyek legnagyobb része ingyenes. Valamennyi növendék belnök, kiket az Akadémia, tekintet nélkül arra, vajjon ingyenes vagy fizetéses helyet töltenek-e be, egyenlő ellátásban részesít.

A katonai nevelés három évig tart, melyből a növendék kívánságához képest a honvédség vagy közös hadsereghez a hadnagyi rendfokozatban léphet be, még pedig, miután az intézet úgy a gyalogsági, mint a lovasági szolgálatra egyformán kiképezte: akár egyik, akár a másik fegyvernemhez.

Az akadémia tehát három év alatt fényes pályára ingyen segíti az ifjút, a kinek aztán 20—21 éves korában évente 2400—2600 korona a jövedelme. Mivel pedig megvetette az intézet nála azt az alapot is, mely a tisztet a hadiiskola eredményes hallgatására képesíti, nyitva áll előtte az út a vezérkarba s ezzel a legmagasabb rendfokozathoz.

Ha már most azt tekintjük, hogy más pályán csak 25—28 éves korában, sok anyagi áldozat irán, csekély kezdő fizetéssel juthat kevésbé fényes állásba az ifjút, s hogyha katonának való, a hadi szolgálat kötelezettsége alól meg nem szabadul, ez pedig nemcsak, hogy a választotta pályá eléréseben akadályozza, de anyagi áldozatot is követel tőle, továbbá, hogy a szolgálati kötelezettség hosszú tartama miatt esetleg még 40 éves korában is fegyvert kell fognia s ott hagyva magát, vagyonát, családot, háborúba vonulnia: éppen nem érhethető tehát, hogy a katonai pályát oly kevesen választják elhivatásul.

Vajjon oly nagy súlylyal nehezedik-e az összehasonlító mérték serpenyőjébe a kényelemszeretet, hogy teljesen lenyomja a kötelességek súlyát?

A Ludovika Akadémiáról 32 illusztrációval bővített ismertetés jelent meg, mely az intézet alapításáról, fejlődési történetéről, mostani szervezetről, berendezéséről és működéséről, a rendszeresített alapítványos helyekről, továbbá a pályázatok és felvételi körüli eljárásról minden tekintetben kimerítő tájékoztatást nyújt. Az érdeklődők a füzetet az akadémia-parancsnokságnál 1 koronáért megszerezhetik.

Az életből.

A boldogságban és boldogtalanságban egyaránt szüksége van az embernek egy résztvevő, együttérző szívre.

Ha figyelembe vesszük az emberi roszaságot s ha e fölött elborzadunk: azonnal vessünk tekintetet az emberi lét nyomorúságára. Nézzük meg a rossz embernek szenvedését, nyomorúságát, aggályait, félelmét, fájdalmát, s akkor bizonyosan gyűlölet s megvetés helyett azon résztvevő fogja el szívünket, a mely maga csak — szeretet.

Valóban igaza van Herdernek: wer Fehler nur ohne ihre Grunde sieht, bemerket nur halb; sieht er sie aber in ihrem Gründe, so verwandelt sich sein Aergernis in zarteste Mitleid.

Részvében részesítsük tehát a rossz embert is, s gondoljunk meg, hogy mennyire hozzájárultak ahhoz a

társadalmi viszonyok, az illető embernek természete, rossz nevelése s mennyire okai annak, hogy a rossz — rosszabb lett.

Ha tehát az Isten, vagy ha úgy tetszik a sors keze csapást, szerencsétlenséget mért az emberre: akkor ne gondoljuk mintha a többi emberek azért lennének itt, hogy szinte neki essenek az illetőnek, s őt teljesen tönkretérjék, hanem hogy türelmemmel, kimérettel legyenek irányában és segédkezet nyújtsanak neki.

Osztozzunk a nyomorultnak fájdalomában; jajgatása részvétet ébreszten szívénkben: hiszen mint nekünk, neki is van — emberi szíve!

Erre int a költő, midőn mondja:

Lasst uns süßes Mitleid üben,
Und in dem gefallenen auch
Den gefallenen Bruder lieben! —

Hiszen az érző, résztvevő emberi szív könnyen talál módot, könnyen talál szavakat, a melyek fájdalommal összhanganak és gyászunkban vigaszt s enyhülést nyújtan képesek.

A résztvevő érzete a legkedvesebb kötelék, mely az embereket egymáshoz kapcsolja.

A szerencse minden adománya értékében emelkedik, a sors minden csapása könnyebben tűrhető, ha érzelmeinkben részt vesz egy emberi szív.

Aliq van ember, a kinek nem volna valakije e földön, a kit magának mondhatna; vagy a ki valami szívhöz nem állna közelebb; s egészen nyers, elvadult szívnek kellene lenni annak, a mely másokban maga iránt részvétet ébreszteni nem tudna, vagy mások iránt részvétet tanusítani képtelen lenne, s hogy általában részvétre nem szorulna.

Ezekkel szemben áll azonban a szerencsétlen, a teljesen magára hagyatott ember, a kit a viszonyok hatalma, vagy a kérlelhetlen halál, az on egyetlen, résztvevő szívtől is fosztott meg, a mely őt eddig fenntartotta; s a ki ennek folytán önmagára hagyatva, — a hideg, szálfá emberekkel is gyakran érintkezni kénytelen, oly emberekkel, a kik hidegen s részvétlenül, csak saját érdeküket hajszolva nézik őt, de mely gazdasza s fájdalma iránt se szívűk, se érzékűk nincsen.

Ez azon ember, a kiről Shakespare mondja: annak a fájdalma és szenvedése a legnagyobb, a ki egyedül s magára hagyatva szenved.

De éppen az ilyen, mélyen érző emberektől várható az igazán résztvevő együttérzés és a segítő vigasz. Azonban hány van ilyen? Mily kevesen szabadok a saját érdekeik s önzésük bilincseitől! Hányszor látjuk az életben, hogy egy csekély adományt, segítséget képesek megtagadni a szenvedő, nyomorult embertől — azok is, a kik sokban bővelkedve, minden megmondolás, minden tétovázás nélkül tiszser, sőt szászor többet áldoznak a fényűzésnek s a hiúságnak, mint a mennyivel a szegény nyomorult emberen segíthettek volna.

Hát az emberszeretet, a humanismus?

Humanismus, az emberi erény legszebb virága nyilvánvalóan legelőbb a részvét érzetében — mások sorsa iránt; és pedig akár úgy, hogy a szerencsétlenség s fájdalom napjaiban vigaszt és tőlünk kitelhető segítséget nyujtunk embertársainknak; akár pedig úgy, hogy boldogságukban részt véve, velük együtt érzünk, együtt örülünk.

ad' Farkashid positis emanat parancsolatját éppen csak a mai nap (august. 13.) nagy alázatossággal véné s annak effectuatióját per omnia oportuna media akarván effectuálni. Ezen veztem presentáló fiscális katonaimat nemzetes és víztőlő Palugyay Pongrác és János uraimékat sietséggel expeditáltam. Nagtók és kglmeket után, kérem officiose Nagtokat és Kglmeket nemeben búvebben mondanó szavainak hitelt adni. . . . Kglmes Urunk paran-csolatját is az igaz mását közölni fogja nagtokkal és kglmekkel Palugyay Pongrác uram eó kglme. De omnibus modalitibus vagyon szabadsága, Palugyay uramnak nagtokkal kglmekkel végeznis. Árva vár alatti taborból.

A turóci felkelők nem mentek sem Árva, sem Liptóba hanem a fejedelem parancsára Pozsony megyébe mint ez kitűnik Huszár kapitánynak Prónay helyettes alispánhoz intézett leveléből, melyből látjuk, hogy a turóci felkelő sereg Podmeric (Pozsony megyében) körül taborozott.

A levél — e castris ad Podmeric positis — felhívja a helyettes alispant, hogy miután a turóci nemesség nagyobb része széjjel oszlik, egyik része eiszőkik, másik része katonai engedély nélkül hagyja el a megyei zászlót, a szolgabírók útján szigorú rendeletet adjon ki, hogy azok, kik a táhort elhagyták, egy hét

előforgása alatt s birtok vesztés terhe mellett a táborba térjenek vissza.

A kik betegek vagy sebesültek, azok helyett a megye másokat állítson ki. A megyei nemesség részt vett a harcban, miután több sebesült küldetett vagy érkezett haza.

Ekkor vivatott az elkészedett harc Bécs alatt az egyesült keresztény fejedelmek s Kara Musztafa között. A királynak már ekkor alig volt egy megyéje, Thökölyi egész Pozsonygi haladt előre, s bízván a Török roppant seregében, Pozsonyban várta a győzelmi hírt. Szeptember 12-én a török vad futásban menekült Bécs alól s a törökök vereségével Thökölyi szerencse-csillaga is leáldozott.

A nemesség kint lévén a megyéből, a megye transznais pontokon s harcvaonakon, hegyekben s sancoknál őrséget állított fel, melynek hivatása volt az esetleg bekövetkezendő ellenséges mozdulatokról s a rablok beütéseiről a megyét értesíteni. A őrség — satelites — a sztrencenyi (sztrencso) hadi vonalon volt felálltva éjjel-nappal. Az őrség felügyelte Kossuth Marton és Miklajn Jausra bizatot 1 frt havi zsolddal.

A főispán indítványára az ostrom alatt megromgalt varak különösen Szklabinya, hol a leváltur volt elhelyezve, jobb karba hozattak.

Süttő és Klicsiny községből minden 10 porta

után egy-egy, összesen 20 jól fegyverzett gyalogos küldetett Szklabinya várába egy hónapra. Az egész megyében harcias hangulat uralkodott, a közügyek menete szűnelt, mint a helyettes alispán jelenti «tempore belli jura Regni ubique silere.»

Ostrostis bandériuma rövid időn belül a harcba volt indulandó, de oly siralmas viszonyok között volt, hogy ily állapotban szegény nélkülumen jelenhetett meg a fejedelem táborában. Rongyos ruhában s elcsigázott lovakon. A lovak számára a meggyötöl kért szénat. A turóci nemesség még Szeptember 9-én s Pudmeric mellett volt táborban egész szeptember 12-én.

Thökölyi meg szeptember 8-áról értesíti a megyét, hogy »jölhet a kassai consultatio elhatározta, hogy nemely haza tisztí hivatallyok abrogatassanak, de az országbró hivatalban groff Draskovits Miklóst — judex curiae — meghajya.»

Ez volt Thökölyinek a megyéhez intézett utolsó levele.

A Bécsi győzelem után a turóci nemesség is haza húzódtott szeptember 29-én Szent-Mihály környékén taborozott, megvárva a hadi fordulat következményeit, míg a fejedelem újabb parancsot nem küld. (Folyt. követ.)

